

ZAHARIA BUZEA

S-a născut în anul 1941, la Buzău, și a decedat în 24 octombrie 1986, la Deva. Împreună cu soția sa, Ana Maria Buzea, au alcătuit un demn cuplu artistic și în decursul vieții au avut o bogată activitate de mare valoare și eficiență.

Încă din anul 1970 au început preocupările lor artistice în realizarea filmelor de animație, în studioul „Animafilm”, prin scenografii, grafică, ilustrații pentru reviste destinate copiilor. Au participat prin conceptul artistic și grafic la Festivalul de Animație „Pelicanul de aur”. Citind cronicile vremii, numele Zaharia Buzea și al soției sale, Ana Maria Buzea, apar în mai toate acțiunile legate de filmele de animație, expoziții de artă plastică, fotografică și cinematografică.

Activitatea lor artistică a fost recompensată cu diplome, medalii, premii, atât la festivaluri naționale, cât și internaționale. Pentru a enumera galele filmelor, diplomele, medaliile și premiile primite, spațiul tipografic rezervat în revista „Independența Română - Independența prin cultură” ar deveni insuficient.

După cum într-o discuție cu fosta mea colegă de la Arte Plastice, Maria Buzea, ea și soțul ei, Zaharia Buzea, au iubit mult copiii, iubire manifestată prin filmele de animație de scurt și lung metraj: „Iubesc copiii și prin filmele pe care le-am realizat pentru ei am încercat să-i educ cu gingășie, umor și blândețe... Dacă am reușit, înseamnă că eu și soțul meu, Zaharia, ne putem considera oameni fericiți”.

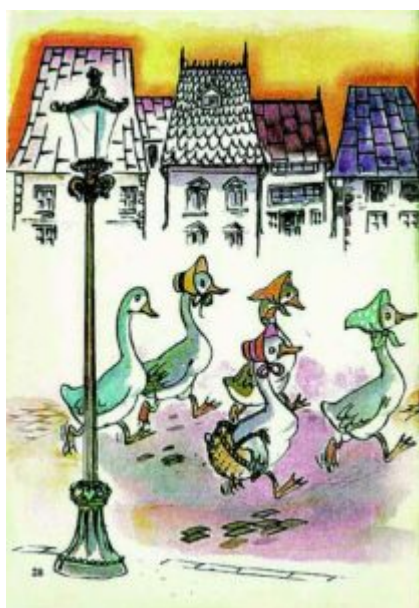
Deseori, Dumnezeu îi ia pe cei mai buni lângă el, la ambasada pământenilor din Ceruri. Noaptea, când cerurile se deschid și cei dragi plecați dincolo, într-o altă existență, comunică cu noi, cei rămași aici, are loc fenomenul prin care „grăiesc cerurile” prin oamenii pământului, iar deschiderile sunt adevărate ferestre fără închidere, care, mereu deschise, ajută ca lipsa celor plecați să nu mai fie simțită. Mulți din cei rămași, după plecarea celor dragi, așteaptă cu nerăbdare semnalul lansat pentru a lua startul, plecând către ei. Deseori, stând pe balcon sau la ferestrele deschise, pentru a fi hrăniți, poposesc porumbei. Dacă vreun porumbel vine să mănânce din palmă sau se așează liniștit și cu încredere pe umăr, să știți că acela nu este porumbel adevărat. Este un suflet de om care din când în când vine pe acasă. În sufletele noastre și mai ales în sufletul artistei plastice Ana Maria Buzea, trecutele amintiri devin prezente fericite trăiri care aduc clipe prelungi, care nu am vrea să se termine niciodată.

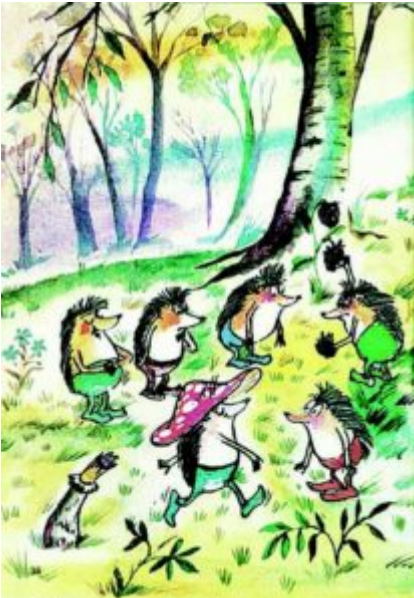
Cred că și Ana Maria Buzea dorește să transforme clipa în veșnicie și posibilitatea de a fi prezentă cu viitorul. Sufletul omului Zaharia Buzea, din porumbelul poposit pe umărul soției, este o înflorire tragică prin care se întâlnesc oameni „despărțiți”, care face ca pieptul să respire într-un lung moment de plâns ce nu poate stinge vocile celor plecați care răsună tot mai puternic, chemând alte

voci, întru umplerea inimilor vrednice de a deveni mai curajoase. Printr-un divin miracol, sufletul omului dintr-un porumbel care vine din când în când pe acasă ne învăluie și ne scaldă precum aerul, dar noi nu vedem mereu. De data aceasta ne-am destăinuit: eu și sufletul colegului meu de facultate, Zaharia Buzea, divinul porumbel trimis de creator.

P. S. Primul film de lung metraj de animație 3D apărut după Revoluție este realizat de frații Buzea, Ștefan și Alexandru, copiii Anei Maria Buzea și ai lui Zaharia Buzea. Despre arta cinematografică a fraților Buzea, într-un important cuvânt: așchia nu sare departe de trunchi.

Prof. Pictor **VERGIL COJOCARU - COVER**

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

Apare sub egida Fundației Literar Istorice „STOIKA”

Independența prin cultură

0%

User Rating: Be the first one !